

U s n e s e n í

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Evy Pechové a soudců Mgr. Milana Taubera a JUDr. Dany Černé v právní věci žalobce: L. B., zast. JUDr. Petrou Humlíčkovou, Ph.D., advokátkou se sídlem Na Výsledku I 1523/3, Praha 4 proti žalovanému: Magistrát hlavního města Prahy se sídlem Jungmannova 35/39, Praha 1, o žalobě proti sdělení žalovaného ze dne 13.12.2017,

t a k t o :

- I. Žaloba se odmítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalobci se vrací zaplacený soudní poplatek ve výši 3000,-Kč z účtu Městského soudu v Praze ve lhůtě jednoho měsíce od právní moci tohoto usnesení k rukám JUDr. Petry Humlíčkové, Ph.D., advokátky.
- IV. Zástupkyně žalobce JUDr. Petra Humlíčková, Ph.D., advokátka se vyzývá, aby ve lhůtě do jednoho týdne od doručení tohoto usnesení sdělila soudu číslo svého bankovního účtu, popřípadě svůj požadavek na poukázání předmětné částky poštovní složenkou.

O d ů v o d n ě n í

Žalobce se žalobou podanou ke zdejšímu soudu dne 15.12.2017 domáhá zrušení sdělení žalovaného – upozornění na shromáždění zakázané ze zákona, které mu žalovaný zaslal e-mailem dne 13.12.2017. Žalovaný v něm konstatoval, že obdržel oznámení shromáždění, které chce žalobce uskutečnit dne 20.12.2017 v době od 18.00 až 18.30 hodin před budovou Velvyslanectví Albánské republiky v Praze 1, Sněmovní 173/9. Žalovaný žalobce upozornil na skutečnost, že podle § 1 odst. 4 zákona č. 84/1990 Sb., o právu shromažďovacím, ve znění pozdějších předpisů, (dále jen „shromažďovací zákon“), jsou

zakázána shromáždění v blízkosti budov Parlamentu České republiky, a to v místech vymezených v příloze tohoto zákona. Dále žalobce ocitoval místa uvedená v příloze tohoto zákona se zvýrazněním Sněmovní ulice v Praze 1, tedy místa, kde nahlásil žalobce konání oznámeného shromáždění. Zároveň žalobce odkázal i na své webové stránky, kde o místech, kde je ze zákona zakázáno konání shromáždění, informuje. Žalovaný žalobce upozornil, že bez úpravy místa je jím zamýšlené shromáždění zakázáno již ze zákona a nelze ho tedy konat. Upozornil žalobce též na nebezpečí sankce za přestupek podle § 14 odst. 3 písm. b) zákona o právu shromažďovacím, kterého se dopouští ten svolavatel shromáždění, jenž pořádá shromáždění, které je mimo jiné na základě zákona zakázáno, nebo takové zakázané shromáždění svolává, a že za tento přestupek lze fyzické osobě uložit pokutu až do výše 15 000,-Kč. Z uvedených důvodů žalovaný navrhl žalobci změnu místa shromáždění, které lze konat např. na Malostranském náměstí. Současně požádal žalobce, aby se k jeho návrhu vyjádřil do 15.12.2017 odpovědí na tento e-mail, aby byla případně zachována oznamovací lhůta, která ze zákona činí 5 dnů před konáním shromáždění.

Žalobce v podané žalobě dovozuje, že e-mail žalovaného ze dne 13.12.2017 je rozhodnutím v materiálním smyslu, neboť byl odeslán pověřenou úřední osobou, je z něj zřejmé, jaké shromáždění se zakazuje a obsahuje i důvody, pro které správní orgán k zákazu přistoupil.

Žalobce konstatuje, že důvodem zákazu je § 1 odst. 4 shromažďovacího zákona, který se týká shromáždění v blízkosti budov Parlamentu České republiky. Toto ustanovení je dle názoru žalobce v rozporu Úmluvou o ochraně lidských práv a základních svobod. Žalobce soudu navrhl řízení přerušit a v souladu s čl. 95 odst. 2 Ústavy a § 64 odst. 3 zákona č. 182/1993 Sb., o Ústavním soudu, předložit Ústavnímu soudu návrh na zrušení § 1 odst. 4 shromažďovacího zákona.

Soud se musel nejprve zabývat povahou žalobou napadeného sdělení žalovaného, tedy posoudit, zda se jedná o rozhodnutí v materiálním smyslu nebo zda nejde o úkon správního orgánu, který je z přezkumné činnosti soudu v rámci správního soudnictví vyloučen. K přezkoumání správního rozhodnutí soud může přistoupit pouze tehdy, není-li dána překážka, která by mu bránila věcně rozhodnout.

Podle § 65 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů, (dále jen s.ř.s.), ten, kdo tvrdí, že byl na svých právech zkrácen přímo nebo v důsledku porušení svých práv v předcházejícím řízení úkonem správního orgánu, jímž se zakládají, mění, ruší nebo závazně určují jeho práva nebo povinnosti, (dále jen „rozhodnutí“), může se žalobou domáhat zrušení takového rozhodnutí, popřípadě vyslovení jeho nicotnosti, nestanoví-li tento nebo zvláštní zákona jinak.

Podle shromažďovacího zákona konání shromáždění může být zakázáno buď rozhodnutím úřadu (§ 11 odst. 1) nebo ze zákona (ex lege). Zákaz ze zákona je uveden právě v ustanovení § 1 odst. 4 ve spojení s přílohou shromažďovacího zákona.

Úřad může zakázat shromáždění podle § 11 odst. 1 shromažďovacího zákona z důvodů uvedených v § 10 odst. 1 až 3 tohoto zákona. Mezi důvody zákazu shromáždění

zde uvedenými není skutečnost, že jde o případ shromáždění, které je zakázáno přímo ze zákona. Shromažďovací zákon tak neumožňuje úřadu, aby vydal zákaz shromáždění tehdy, jde-li o shromáždění, jehož konání je zakázáno přímo ze zákona.

Odlišný je též režim při rozpuštění shromáždění. Shromáždění, které se koná, může zástupce úřadu rozpustit, je-li zakázáno ze zákona bez dalšího, zatímco shromáždění, které se koná, aniž by bylo oznámeno podle § 5 může zástupce úřadu rozpustit, jestliže nastaly okolnosti, které by odůvodnily jeho zákaz podle § 10 odst. 1 až 3 zákona (§ 12 odst. 2 shromažďovacího zákona).

Ze shora uvedeného je zřejmé, že v případě, kdy je shromáždění zakázáno přímo ex lege, úřad rozhodnutí o zakázu shromáždění nevydává, což je uvedeno i v komentáři k zákonu o právu shromažďovacím (viz. Černý P., Lehká M., Zákon o právu shromažďovacím, Komentář, 2. přepracované vydání. Praha: C. H. Beck 2017, 362 s.), kde je rovněž popsán postup úřadu pro případ, kdy úřad obdrží oznámení o shromáždění, které je zakázáno ze zákona. Takové oznámení nelze považovat za úplné s ohledem na to, že je udáno nemožné místo konání. Nezmění-li ve stanovené lhůtě svolavatel místo shromáždění, úřad oznámení podle § 5 odst. 6 shromažďovacího zákona odloží.

Shora naznačený postup řeší situaci, kdy zákon zakazuje shromáždění, ale nedává úřadu oporu pro rozhodnutí o zakázu shromáždění zakázaného již ze zákona. Svolavatel tímto postupem není zkrácen na svých právech, neboť proti usnesení o odložení oznámení se může bránit odvoláním (§ 5 odst. 6 shromažďovacího zákona). Pro toto odvolání platí obecné lhůty pro podání odvolání (§ 83 správního řádu), pro vydání rozhodnutí o odvolání je však v § 5 odst. 6 shromažďovacího zákona stanovena zvláštní krátká lhůta tří pracovních dnů od jeho podání. Soud dodává, že usnesení o odložení (resp. odložení potvrzené rozhodnutím nadřízeného orgánu) má nepochybně dopady do práv oznamovatele, a podléhá proto soudnímu přezkumu podle soudního řádu správního.

V daném případě žalobce napadl žalobou sdělení – upozornění žalovaného ze dne 13.12.2017, kterým ho žalovaný podle § 5 odst. 5 upozornil na skutečnost, že shromáždění, které jako svolavatel oznámil a které chce uskutečnit dne 20.12.2017 v Praze 1 ve Sněmovní ulici, je již ze zákona zakázáno (§ 1 odst. 4 shromažďovacího zákona ve spojení s přílohou k tomuto zákonu). Toto sdělení – upozornění žalovaného ze dne 13.12.2017 nelze považovat za rozhodnutí úřadu o zakázu konání žalobcem oznámeného shromáždění. Tímto upozorněním žalobce nebyl zkrácen na svých právech, neboť se jím nezakládají, nemění, neruší ani závazně neurčují jeho práva a povinnosti (§ 65 odst. 1 s.ř.s.).

Vzhledem k tomu, že žaloba směřuje proti úkonu žalovaného, který není rozhodnutím správního orgánu, musel soud žalobu jako nepřípustnou odmítnout podle § 46 odst. 1 písm. d) s odkazem na § 68 písm. e) ve spojení s § 70 písm. a) s.ř.s.

O nákladech řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 3 s.ř.s., dle něhož žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, byla-li žaloba odmítnuta.

O vrácení soudního poplatku rozhodl soud podle § 10 odst. 3 zákona č. 549/1991 Sb., o soudních poplatcích, ve znění rozhodném, dle kterého soud vrátí z účtu soudu

zaplacený poplatek, byl-li návrh na zahájení řízení před prvním jednáním odmítnut. Soud zároveň vyzval právní zástupkyni žalobce k poskytnutí součinnosti.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí **l z e** podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 19. prosince 2017

v.r.

JUDr. Eva P e c h o v á,

předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení:
S. K.